

Piedot tā, kā to darīja Nefijs

Eišijs nevēlējās mūžīgi dusmoties uz Džošu.

Noele Lamberte Barusa

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi norisinājās ASV.

Eišijs skrēja un paspēra bumbu savam komandas biedram Timotejam. Viņš noskatījās, kā Timotejs atlieca savu kāju atpakaļ un iesita bumbu vārtos.

„Vārti!” Timotejs iesaucās, bumbai trāpot tīklā.

Eišijs uzgavilēja. Viņi bija uzvarējuši spēlē!

Ejot prom no laukuma, viņš jutās lieliski! Taču tad viens no pretējās komandas bērniem, Džošs, nosauca viņu nejaukā vārdā.

Eišijs jutās pārsteigts un sāpināts. Viņš nezināja, ko teikt. Viņš nodūra acis un lēnām piegāja pie saviem komandas biedriem.

„Mēs to paveicām!” teica Timotejs. „Lieliska piespēle, Eišij.”

Taču Eišijs nejutās lieliski. Ne pēc tā, ko viņam pateica Džošs! Viņš jutās bēdīgs un dusmīgs.

Visu atlikušo dienu Eišijs jutās tā, ka viņu nospieda smaga nasta. Viņam vairs *nepatika* Džošs.

Tovakar, Svēto Rakstu studiju laikā, Eišijs bija kopā ar savu ģimeni. Viņš centās ieklausīties, ko lasīja viņa māsa. Taču viņš nevarēja pārstāt domāt par to, ko bija pateicis Džošs.

Eišijs pāršķirstīja savas Mormona Grāmatas lappuses. Viņš apstājās

pie kāda Svēto Rakstu panta 1. Nefija grāmatā. Tajā bija aprakstīts, cik nelaipni Nefija brāļi pret viņu izturējās.

„Un notika, ka es pilnīgi piedevu viņiem,” vēstīja Svētie Raksti.*

Nefijs piedeva saviem brāļiem? Eišijs nodomāja. *Pat pēc tam, kad viņi bija tik nejauki?*

Eišijs domāja par Džošu. Viņš nevēlējās nepārtraukti izjust nepatiku pret Džošu. Viņš bija tikai 10 gadus vecs!

Eišijs gribēja līdzināties Nefijam. Viņš varēja piedot Džošam, gluži kā Nefijs piedeva saviem brāļiem. Un, ja Džošs vēlreiz kaut ko nejauku pateiktu, viņš tikai lūgtu viņam to nedarīt.

Viņš sajuta siltumu un mieru sirdī. Bija tā, it kā Svētais Gars teiktu: „Tu rīkojies pareizi.”

„Eišij, ko tu iemācījies no šiem pantiem?” mamma pavaicāja.

Eišijs pacēla galvu. „Atvainojiet, es lasīju citu rakstvietu,” viņš teica. Viņš pastāstīja savai ģimenei, kas notika futbola spēlē.

Mamma un tētis apskāva Eišiju. „Man ir žēl, ka Džošs pret tevi bija nejauks,” teica tētis. „Tas, ko viņš pateica, nav patiesība. Taču tas ir normāli — tādēļ justies sāpinātam.”

Eišijs pasmaidīja. „Paldies. Kādu laiku es biju ļoti dusmīgs. Taču tagad, kad esmu lasījis Svētos Rakstus, es vairs nevēlos uz viņu dusmoties. Es vēlos viņam piedot. Un es jau tagad jūtos labāk!”

„Tas ir brīnišķīgi!” arī mamma pasmaidīja. „Piedot ne vienmēr ir viegli. Taču tev ir taisnība. Tas ir tā vērts.”

Eišijs paskatījās lejup uz saviem Svētajiem Rakstiem. Tie viņam bija palīdzējuši! Iepriekš izjustā smagā nasta bija pazudusi. Tā vietā viņš sirdī sajuta siltumu un lielu mieru.

*1. Nefija 7:21